

Kommission" osv. Det staar i Betænkningen, men nu er dette „nogen Tvivl, om man kan finde en Sammensætning med fornøden Garantii", i Ordførerens Mund blevet til en fuldstandig Visshed om, at en saadan Sammensætning ikke findes, men er aldeles umulig, og Forholdene i Vestindien ere blevne til — Grundloven før 1866. Naar det ærede Medlem mente, at Sammensætningen med 1851 ikke passede, skal jeg gjøre opmærksom paa, at der have vi netop Reglen om, at naar ikke alle tre Medlemmer ere enige, gaar Sagen til Lovgivningsmagtens Afgjørelse, og der have vi altsaa en saadan Borgen som den, vi her tilstræbe; men at tale om de nærmere Instruxer og Regler, før et Lovforslag derom kommer til at foreligge, er temmelig overflødig. Punktet: Undersøgelse ved en Kommission er Hovedsagen, alt Andet er Bibeftemmelser, men det er netop dette Punkt, den ærede Ordfører nu afviser trods sin Betænkning. Jeg kan ikke se rettere, end at Forslaget om Kommissionens Sammensætning er et meget konstitutionelt Udtryk for de nuværende Forsatningsforhold hos os; men vil det ærede Medlem vente med de vestindiske Forholds Undersøgelse, indtil han faar en anden Grundlov, saa kommer han vistnok til at vente en Tid. Naar det ærede Medlem mener, at selv om de forskjellige Faktorer af Lovgivningsmagten skulde kunne enes om at faae en saadan Kommission, vilde de dog ikke kunne enes om, hvilke Mænd der skulde bruges til denne Opgave, er jeg aldeles uenig med ham deri, og naar han tror, at Spørgsmaalet: „Spire, Venstre" eller „Venstre, Spire" skulde afstedkomme nogen væsentlig Forstyrrelse paa dette Punkt, tror jeg, han tager feil. Jeg vilde ikke finde mig særlig betrygget, om det Parti her i Thinget, der tidligere udgjorde en Del af Flertallet, kom til at vælge de tre Mænd, der skulde gaa til Vestindien; thi der skal tages ganske særegne Hensyn til selve den Opgave, der skulde løses, og her skulde ikke spørges om politisk Trostbekjendelse, men om de vedkommende Mænds Samvittighedsfuldhed, Dygtighed og Indsigt i de foreliggende Forhold. Det ærede Medlem for Præsts Amts 1ste Balgtræds (Scavenius) tog feil, naar han antydede, at Undersøgelsen af de forskjellige Forhold skulde være foretaget, inden nogen Hjælp kunde uddeles. Tværtimod, Udbdeling af Penge kan finde Steb strax, naar Kommission er nedsat, og den selv paa Stedet har undersøgt, hvor Pengene heldigst skulde anvendes. Udvælsen af den Myndighed, der ellers skulde tilkomme den, følger selvfølgelig først efter Udbelingen af Bevillingen. Naar „Danmarks Væ" er knyttet til denne Sag, som man siger, mon det da vilde være det, Danmarks Væ fordrer, at der skulde gjøres Skridt, som „hyerligere vilde svække dette Things Anseelse"? Det kan jeg dog neppe antage, at det egentlig skulde være Udgangen af denne Sag, at det egentlig skulde være det, Danmarks Væ kræver. Jeg

er tilbøjelig til at tro, at „Danmarks Væ" maatte gaa i en sif modsat Retning.

Ordføreren (E. H. Nielsen): Jeg skal gjøre den ærede sidste Taler opmærksom paa, at jeg under forrige Behandling fremkom med akkurat den samme Bemærkning om Driftskapitalen — hvad det ærede Medlem formodentlig maa have overhørt —, og det undrede mig derfor, at det ærede Medlem fremdrog det paa Ny. Der staar i Betænkningen, at vi have savnet en tilstrækkelig Driftskapital i Overflaget; men dermed er der jo ikke sagt det Mindste om, at Staten skulde yde et Tilskud hertil. Det, som vi bebrøede Regjeringen, er jo netop, at den ikke har sagt til Aktiefelskabet: Driftskapitalen er for lille, der maa være en større Driftskapital. Dette have vi holdt udenfor i Forholdet til Statens Tilskud, og det glæder mig, at det ærede Medlem oplæste Ordene i vor Betænkning paa de Steder, hvor han troede at finde det Modsatte udtalt, thi de Herrer ville da kunne lægge Mærke til, at det staar der ikke Noget om. Der klages over Driftstilskudet; men det er Et, og et Andet er at sige, at Staten skal yde et tilsvarende Tilskud. Jeg har fra første Færd af bebrødet Regjeringen, at den approberede det, uden at der var tilstrækkelig Kapital til Stede fra Aktiefelskabets Side; men da jeg ikke efter det ærede Medlems Udtalelse kan antage, at det er ham absolut om at gjøre at blive uenig med mig derom, antager jeg ogsaa, at han vil indrømme, at enhver Mand er sine egne Ordas bedste Fortolker. Hvad angaar Kommissionen, da skal jeg bemærke til det ærede Medlem, at han tog feil, naar han sagde, at jeg ikke vilde gaa med til en Kommission, førend vi fik en ny Grundlov, og at da vilde vi komme til at vente længe. Dette sagde jeg ikke, jeg sagde: Et af To. Det kunde efter min Mening lade sig forsvare efter Sunigrundloven, og det kunde lade sig forsvare, naar man havde en Regjering, til hvilken man havde Tillid; men jeg har ingen Tillid til den nuværende Regjering. (Verg: Det troede jeg dog.) Ja, det skal jeg nu ikke komme nærmere ind paa, thi jeg har ikke Ret til at kritisere det ærede Medlems Stilling i den Henseende; han kan jo have sin egen Opfattelse. Altsaa, jeg har sagt, at jeg kunde gaa med til en Kommission af den Art, som det ærede Medlem har foreslaaet, naar vi enten fik en Regjering, som jeg havde Tillid til, eller ogsaa, naar Forholdet imellem de forskjellige Faktorer var det samme som efter Sunigrundloven. Jeg tror, at dette er en temmelig klar Udtalelse; men under de nuværende Forhold at faae en Kommission sendt derover, det vilde, siger jeg, være at oversøre vore egne Forsatningsforhold i slet Mønster paa Vestindien. Da det ærede Medlem ogsaa her oplæste Ordene af Tillægsbetænkningen,